

tos, verum & reprobos: igitur Christus Dominus omnes ex charitate habuit diligere, tam reprobos, quam electos: ergo non recte suam absoluit distinctionem Magister, dum in illius calce sustinet, quod Christus Dominus electos tantum sicut seipsum dilexerit, eorumque salutem optaverit.

61. Respondetur negando geminam consequentiam. Quia cum Christus Dominus, in quantum homo, servaverit in viatoris statu charitatis ordinem, quem modò beati habent in patriâ, & non illum, qui nunc servatur in viâ, eò quòd iteratis imperfectionibus scaturire videatur; solùm electos, & non reprobos, sicut seipsum dilexit, eorumque salutem optavit, & illos tantum salvari voluit, quos sciebat Deum velle salvare, etsi voluntate antecedente omnes dilexerit homines, quantum est ex se, quia omnes ad salutem pervenire exoptavit. Et hæc de tertia, & ultima distinctionis parte satis superque sint dicta.

QUÆSTIONES.

62. **Q**UÆSTIO 1. An charitas semel habita possit amitti? De quò, tom. 1. dist. 17. q. 7.

63. Quæstio 2. An gratia, & peccatum possint esse simul de potentiâ absolutâ Dei? De quò, tom. 1. dist. 17. q. 7.

64. Quæstio 3. An sit possibilis creatura perseverans in gratiâ in finem usque? De quò, tom. 1. dist. 44. q. 5.

65. Quæstio 4. An charitas amissa reviviscat per iustificationem sequentem cum æquali intensione? De quò, tom. 4. p. 1. dist. 14. q. 4.

66. Quæstio 5. Quid sit iustificatio, eiusque formalis ratio? De quò, tom. 2. dist. 26. q. 1.

67. Quæstio 6. An charitas habitualis sit donum aliquod creatum animæ rationali inhærens, & à Spiritu Sancto distinctum? De quò, tom. 1. dist. 14. q. 2.

68. Quæstio 7. Quomodò sit exponendum illud Apostoli: *Charitas nunquam excidit*? De quò, tom. 1. dist. 17. q. 7.

69. Quæstio 8. An aliquis ex prædestinatis possit damnari, aut aliquis ex reprobis salvari? De quò, tom. 1. dist. 40. q. 5.

70. Quæstio 9. An charitas viæ, & patriæ distinguatur specie? De quò, tom. 1. dist. 1. q. 6.

71. Quæstio 10. An Christus Dominus optaverit, omnes homines salvos fieri? De quò, tom. 1. dist. 45. q. 5.

Quæf.

72. Quæstio 11. An fides in patria evacuetur? De quò, hic dist.

24. q. 2.

73. Quæstio 12. An spes evacuetur in gloriâ? De quò, hic dist.

26. q. 3.

DE CHARITATE DEI, QUAE DILIGIT homines.

DISTINCTIONIS TRIGESIMÆ-SECUNDÆ SYNOPSIS.

Non est unus amor, licet asserat ipse Magister.

Quo calet Omnipotens, & pius ardet homo.

Sic incipit: *Premiis adijciendum est.*

Sic terminat: *Quales facturus eos erat.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illa egit Magister de charitatis duratione; & hætenus de dilectione creata, qua Deum diligimus; sed in præsentia determinat de dilectione increata, qua Deus nos diligit: ergo in his distinctionibus non est proficissum connexionis filium.

2. Consequentia probatur: A dilectione creata ad increatam dilectionem rectus ac concinnus videtur consensus; sed Magister in superiori distinctione egit de duratione, sive charitatis existentia; & hætenus de dilectione creata, qua Deum diligimus: ergo dum in præsentia determinat de dilectione increata, qua Deus nos diligit, ordinatissimam servat connexionis methodum.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum prima expendit Magister, qualiter eadem sit dilectio, qua nos Deum diligimus, & ipse nos diligit. In secunda verò statuit, dilectionem Dei nec magis, nec minus in se suscipere posse. In tertia autem, & ultima declarat, quare Deus simpliciter ab æterno ipsos haud dilexerit reprobos.

4. PRO PRIMÆ igitur distinctionis partis ostensione, primum

pro-

proponitur placitum: *Secundum Magistri principia, in primo Sententiarum Libro, distinctione decima septima discussa, eadem est dilectio, qua nos Deum diligimus, & qua ipse diligit nos.* Et quanvis Magister hic, & in loco adducto, à Doctoribus non teneatur, tamen pro munere nostro eius fundamenta donabimus, etsi arbitrium nostrum nusquam illis subscrivere intendamus.

5. Primò suum probat intentum Magister: Eadem est dilectio, qua Pater, Filius, & Spiritus Sanctus se diligunt, & nos, scilicet, Dei divina usia, seu essentia; sed dilectio, qua nos diligimus Deum, secundum Magistrum, est eadem, qua Pater, Filius, & Spiritus Sanctus se diligunt, & nos: igitur secundum Magistri principia, eadem erit dilectio, qua nos diligimus Deum, & qua ipse diligit nos.

6. Secundò probat assumptum Magister omnibus rationibus, quibus libro primo, distinctione decima septima refusè asseruit, & ostendit, quòd eadem sit dilectio, qua Pater, Filius, & Spiritus Sanctus se diligunt, & nos ac ea qua nos diligimus Deum. Cum ergò ibi dissipato calamo, præfata opinionis referantur, & refellantur fundamenta, quæ Doctores haud approbant, idèd ea consultò prætermitimus, & ad ulteriora in huius distinctionis progressu disseminata, ultrò pergimus.

7. Sed oppones: Dilectio Dei est eius divina usia, sive essentia: ergo Deum diligere, est Deum esse; sed Deus non est aliud à se: ergo nec aliud distinctum à se diligit Deus; sed nos sumus aliud distinctum à Deo: igitur Deus non diligit nos.

8. Respondetur, aliud esse contemplare dilectionem divinam in ordine ad se, & aliud in ordine ad nos. Divina dilectio quantum ad se est ipsa Dei divina usia, aut essentia, & non aliud quam Deus, præscindendo modò à distinctione inter dilectionem divinam, & essentiam. Dilectio verò divina in ordine ad nos, connotat quid temporale, & creatum, habetque respectum extrinsecum, quòd est à Deo diversum, & non est Dei essentia, sed cuius divina essentia est causa: sicque valet Deus diligere nos sua dilectione increata, quæ est eius divina essentia, etsi nos distinguamur à Deo.

9. Sugerit hinc in litterà immediatè Magister, quòd quanvis divina dilectio sit immutabilis, & æterna, alium tamen magis, alium minùs diligit. Et pro ipsius faciliiori captu, hunc dilectionis Dei præscribit modum Magister. Deus diligit omnes creaturas, & inter cunctas, magis diligit rationales; & inter rationales creaturas, magis diligit Unigeniti sui membra, & multo magis diligit ipsum Uni-

Unigenitum, quippè Christum Dominum, secundum humanitatem. Hæc autem dilectionis divinæ inæqualitas, nullam ipsi adiicit mutationem; quia Deus non aliter dicitur nos inæqualiter diligere nisi quia alios ad maiora bona, alios ad minora dilexit: alios ad meliores usus, ad minùs bonos.

10. Quamobrem, aliquibus Augustini testimoniis præfatam dilectionis divinæ, absque ullà sui mutatione, probat inæqualitatem Magister. Primò ex tract. 110. in Ioan. ipso Augustino scribente: *Incomprehensibilis est dilectio Dei atque immutabilis, quæ Deus in unoquoque nostrum amat quod fecit, sicut & odit quod fecimus:* ergo si in unoquoque nostrum amat Deus quod fecit, sicut & odit quod fecimus, sospite semper suà immutabilitate, pari gressu poterit creaturas omnes inæqualiter diligere, absque suæ immutabilitatis iacturâ.

11. Secundò, eodem ex Augustino ibidem dicente: *Quis ergò dignè potest eloqui quantum diligit membra Unigeniti sui, & quanto amplius Unigenitum ipsum?* Ergo si amplius diligit Unigenitum, quam ipsius membra, videtur, quòd non omnia æqualiter diligit Deus; sed quanvis hinc inæqualiter eas diligit, eius immutabilitas incolumis perseverat: ergo.

12. Tertio, id ipsum suadet Magister ratione deductâ ex appositis in textus littera: Deus diligit bonum, quia bonum: ergo magis bonum, magis diligit; sed non omnia sunt æqualiter bona: ergo non omnia sunt à Deo æqualiter dilecta. Minor probatur: Etsi Deus omnes diligit creaturas, magis diligit rationales & inter rationales, magis diligit Unigeniti sui membra, & multò magis ipsum Unigenitum: ergo quia non omnia sunt æqualiter bona: ergo nec æqualiter à Deo dilecta; sed hæc dilectionis divinæ erga creaturas inæqualitas non alterat eius immutabilitatem; quia Deus non aliter dicitur inæqualiter diligere, nisi quia ad bona inæqualia eas diligit: ergo.

13. Oppones primò: Deus est omnium primum principium, & causa: ergo quia æqualiter se habet ad omnia, aliter omnium non foret principium, & causa; sed quemadmodum Deus se habet ad omnia, sic ea diligit omnia: ergo si æqualiter se habet ad omnia, æqualiter ea diligit debet; sed dum omnia æqualiter diligit, non plùs, minùsve unum, quam aliud diligit: ergo quia in creaturarum vastissimo cœtu, unum magis, quam aliud non diligit Deus.

14. Respondetur ex Magistri doctrinâ negando Consequentiam. Quia etsi Deus æqualiter se habeat ad omnia, eaque uniformiter respi-

respiciat ex parte sui, quia unico, & immutabili suae dilectionis attingit; tamen non omnia creata aequaliter se habent ad Deum; quia non omnia suppari pollent perfectionis gradu, nec ad aequalia bona omnia diliguntur à Deo: Cum ergò dilectio divina non solum exprimat quod est ex parte sui, verum & quod se tenet ex parte effectus creati, quanvis unicà immutabili, ac aeternà dilectione omnia ex parte sui ipsius diligat Deus, non indè consequitur, ipsum creaturas omnes aequaliter diligere.

15. Oppones secundò: Eadem arbitratur dilectio, quâ Pater aeternus suum diligit Filium, ac quâ Deus ipse diligit creaturam; sed dilectio, quâ Pater aeternus suum diligit Filium, est omnium maxima: igitur Deus dilectione omnium maximâ diligit creaturam; sed magis, & minus coherere in summo non valent, sed duntaxat aequale: ergo quia creaturas omnes aequaliter diligit Deus, adhuc explorato earum respectu.

16. Respondetur ex ipsâ Magistri doctrina negando Consequentiam. Licet enim eadem sit censenda divina dilectio, qua Deus suum diligit Filium, ac creaturam, secundum ipsius principalis significati rationem, non tamen iuxta illius connotatum ad creaturas. Nam dum dicimus Patrem aeternum suum diligit Filium, nullum reverà bonum creatum ibi indicere, sed summi, & infiniti boni communicationem exprimere intendimus: At, dum dicimus Deum creaturas diligit, sanè aequalitatem inter eas apponere tentamus, cum alios ad maiora bona, alios ad meliores usus, alios ad minus bonos diligit Deus.

17. Oppones tertio: Ipsa aequalitas haud dubiè meditanda venit in cognitione divina erga creaturas, ac in ipsius dilectione erga illas; sed Deus ita cunctas intuetur creaturas, ut unam magis minusve quàm aliam non cognoscat: ergo & omnes ita diligit creaturas, ut nec unam magis, nec aliam minus diligit; sed quo pacto nec magis, nec minus unam, quàm aliam minus diligit Deus, omnes diligit aequaliter: ergo.

18. Respondetur ex Magistro, instantiam solum tenere de ipso Dei diligendi actu, cum pro eodem in Deo diligit, & cognoscere usurpari videantur; at, respectu creaturarum non tenet, eò quòd diversum in creaturis diligit, & cognoscere connotent effectum, ut ex se claret; atque adeò non sic Deus aequaliter diligit creaturas, ac eas aequè intuetur.

19. Oppones quartò illud Ioannis cap. 3. *Sic enim Deus dilexit*

mun-

mundum, ut Filium suum Unigenitum daret; sed qui unum pro alio confert, plus diligit illud, pro quo confert, quàm id, quod commutat: ergo si Deus Filium suum donavit pro humani generis assequendâ salute, magis humanum genus, quàm Christum Dominum dilexisse videtur: ergo Magistri dictum reverà desluit inane, nempè, quòd Deus inter cunctas rationales creaturas, magis diligit Unigeniti sui membra, & multo magis ipsum Unigenitum, quippè Christum Dominum, secundum humanam naturam, quàm ipsum genus humanum.

20. Respondetur ex Magistro negando assumptum, cum solum sit verum, quando pretium ab emente omnino alienatur, & in dominium alienum transfertur; secus dum pretium haud alienatur ab emente, nec in alienum dominium transfertur. Unde, etsi Christus Dominus vitam suam pro hominibus posuerit, eiusque Pater ipsum in temporalem mortem tradiderit, non tamen sine spe rehabendi illum; nec animo suam amittendi vitam Christus Dominus seipsum obtulit, sed impotentiùs ipsam resumendi, suâ resurrectione operatâ; sicque, cum non plus dilexerit genus humanum Deus, quàm suum Unigenitum, sivè Christi Domini humanitatem, haud dubiè Magistri dictum manet ab omni iacturâ illæsum.

21. Oppones quintò: Servato debito dilectionis ordine, plus diligit Deus se magis, quàm minus diligentes; sed Angeli plus, quàm homines diligit Deum: igitur Deus plus Angelos, quàm homines diligit Deum, non habent à quo eorum possit retardari dilectio; secus dum homines ipsum diligit Deum, ut compertum est: ergo quia Angeli plus, quàm homines diligit Deum: ergo si Deus magis diligit magis se diligentes, plus Angelos, quàm homines diligit Deum; atque adeò Magistri fundamentum penitus instantiæ videtur succumbere, nempè, quod inter rationales creaturas, magis diligit Deus Unigeniti sui membra, quàm Angelos.

22. Respondetur, quòd licet Minor instantiæ propositio, eiusque probatio locum habeant pro statu viæ, pro quo maiora in hominibus dilectionis Dei censentur repagula, quàm in Angelis, quia corpora dum corrumpuntur, aggravant spiritum; tamen pro statu patriæ, ubi corpora efficiuntur spiritualia, homines reverà omnino extant impedimento expertes, omnique gratiæ fruuntur subsidio; sicque Deum ita magis diligit poterunt, ut ab eo plus, quàm Angeli diligantur. Unde ex hoc capite Magistri ratio non corrumpit.

quippe, quod plus diligit Deus Unigeniti sui membra, quam Angelos. Et hæc de prima distinctionis parte sufficiant.

23. PROSECUNDÆ verò distinctionis partis examine, secundum statuitur placitum: *Charitas Dei non suscipit magis, nec minus secundum essentiam, etsi secundum efficientiam recipiat.* Quod potius explanatione quadam, quam ratione pertentat in litterâ consuadere Magister.

24. Sic suum primò expendit Magister placitum. Charitas enim, sive divina dilectio, duplici in sensu meditari valet. Primò, secundum essentiam. Secundò quoad efficientiam. Dilectio divina secundum essentiam, non recipit magis, vel minus; secundum verò efficientiam, suscipit magis, & minus. Ita quod magis dilecti dicantur, quibus ex dilectione ab æterno maius bonum præparavit, & in tempore tribuit; & minus dilecti, quibus nec tantum præparavit bonum, nec tantum in tempore tribuit: ergo quanvis dilectio divina non suscipiat magis, nec minus secundum essentiam, valet secundum efficientiam recipere.

25. Secundò probat ratione: Dùm aliquot convertuntur, & iustificantur, tunc dicuntur incipere diligi à Deo; sed non ideò quia Deus possit quempiam novâ dilectione diligere, qui iam æternâ dilectione eos diligit: ergo solum dicuntur incipere diligi à Deo, quia æternæ Dei dilectionis incipiunt sortiri effectum, scilicet gratiam, vel gloriam: ergo dilectio divina etsi suscipiat magis, vel minus secundum efficientiam, secundum essentiam non valet recipere.

26. Tertio, cum M. P. Augustino lib. 5. de Trinit. cap. 16. sic roborat intentum Magister: *Absit ut Deus temporaliter aliquem diligit, quasi novâ dilectione, quæ in ipso ante non erat, apud quem nec præterita transferunt, & futura iam facta sunt. Itaque omnes Sanctos ante mundi constitutionem dilexit, sicut & prædestinavit:* ergo quia solum quoad efficientiam, & non quoad essentiam, poterit dilectio divina, quæ ab æterno omnes dilexit Sanctos, sicut & omnes prædestinavit, suscipere magis, vel minus.

27. Quarto, satis appositè exemplificat rem Magister cum Augustino ibidem dicente: *Si etiam cum iratus malis dicitur, & placidus bonis, illi mutantur, & non ipse. Ut lux infirmis oculis aspera firmis lenis est, ipsorum scilicet mutatione, non suâ; ita cum aliquis per iustificationem incipit esse amicus Dei, ipse mutatur, non Deus:* ergo dùm quidam convertuntur, & iustificantur, & tunc dicuntur incipere diligi à Deo, non ideò est quia novâ Dei dilectione diligantur, sed quia æternæ Dei dilectionis incipiunt sortiri effectum: ergo solum in ipsis erit

mutatio, non in dilectione divinâ; cum hæc duntaxat recipiat magis, vel minus secundum efficientiam, & non secundum essentiam.

28. Sed oppones primò: Nonnulli, qui modò sunt mali, incipiunt esse boni; sed Deus malos odit, & bonos diligit: ergo cum hi desinant esse mali in tempore, & in eodem incipiant esse boni, poterit Deus illos temporaliter desinere odire, & ipsos incipere temporaliter diligere: ergo iam novâ dilectione, quæ in ipso ante non erat, diligit temporaliter creaturas; ac proinde suscipit magis, & minus secundum essentiam.

29. Respondetur ex Magistri doctrinâ negando præcipuum instantiæ assumptum. Nam etsi dilectio electionis creaturarum sit æterna, quemadmodum est divina voluntas, cuius est actus; tamen dilectio approbationis creaturarum potest esse ex tempore ratione connotati. Unde dilectio divina secundum essentiam est æterna, & Deus temporaliter nullum diligit, quasi novâ dilectione, quæ in ipso ante non erat; cum apud ipsum, nec præterita transferint, & futura iam fuerint facta: At, quantum ad creaturarum connotatum, sive quatenus dilectio divina contemplatur quoad efficientiam, non disfitetur, & quod Deus temporaliter creaturas diligit, & quod ipsa dilectio suscipiat magis, aut minus.

30. Oppones secundò Augustinum dist. 45. lib. 1. Sent. contra Manichæos dicentem: Pro eodem in Deo velle, & efficere usurparis: ergo quia idem est velle alicui bonum, & bonum ei facere; sed Deus in tempore bona hominibus confert: igitur bonum ipsis in tempore exoptat, eosque temporaliter diligit; ac proinde iam Deus aliquem diligit quasi novâ dilectione, quæ in ipso ante non erat.

31. Respondetur, Augustinum esse exponendum de actu voluntatis Dei secundum eius essentiam; non secundum efficientiam, terminationem, aut illius connotationem; nam sic, iam Deus aliquem in tempore diligit quasi novâ efficientia, connotatione, aut terminatione, quæ in ipso ante non erat; secus de divinæ voluntatis actu quoad essentiam, de quo appositè Augustinus ita in textus litterâ alloquitur: *Absit ut Deus temporaliter aliquem diligit quasi novâ dilectione, quæ in ipso ante non erat, apud quem nec præterita transferunt, & futura iam facta sunt.* Cum ergo instantia genuinum Augustini non assequatur captum, parum hic urgere videtur.

32. His sic prælibatis, quamprimum indagat Magister in litterâ: *An unus idemque homo possit à Deo magis minusve diligi uno tempore, quam alio?* Et respondet ipse Magister cum distinctione. Quod ac-

cepta dilectione divina quoad essentiam, nequit unus idemque homo magis minusve diligi à Deo uno tempore, quàm alio; at meditata quoad efficientiam dilectione, bene potest unum plùs, aut minus uno tempore, quàm alio à Deo diligi. Et hæc de secunda distinctionis parte sufficiant.

33. PRO TERTIÆ autem, & ultimæ distinctionis partis intelligentia, tertium astruitur placitum: *Absolutè loquendo, Deus non dilexit reprobos ab æterno.* In cuius probationem non multum moratur Magister, cum solum quoddam exagitet dubium, & ipsius solutione illud propugnare intendat.

34. Dubitat ergo Magister: *Utrum debeat concedi, quòd Deus ab æterno dilexerit reprobos, qui non ad vitam, sed ad mortem sunt preparati?* Et respondet negativè dubitationi Magister. Quod triplici pertentat in littera probare ratione.

35. Primò: Non idem, sed diversum de reprobis electisque hominibus meditari debemus; sed de electis simpliciter est concedendum, quòd eos ab æterno dilexerit Deus: ergo de reprobis simpliciter erit tenendum, quòd Deus ab æterno eos odio habuerit, & reprobaverit: igitur Deus ab æterno reprobos non dilexit, qui non ad vitam, sed ad mortem sunt preparati.

36. Secundò: Si de reprobis simpliciter foret dicendum, quòd Deus ab æterno eos dilexerit, reverà iudicaretur, eos fuisse prædestinatos; sed reprobi non sunt prædestinati: ergo quia de ipsis simpliciter non est concedendum, quòd eos ab æterno dilexerit Deus.

37. Tertiò: Ex Malachiâ cap. 1. & Apostolo ad Romanos cap. 9. dicentibus: *Iacob dilexi; Esau autem odio habui:* ergo quemadmodum simpliciter dicitur de Iacob, quòd Deus ab æterno dilexerit eum; sic absolutè est tenendum de Esau, quòd Deus ab æterno ipsum odio habuerit, & reprobaverit: ergo quod de electis simpliciter astruitur, Deum eos ab æterno dilexisse, absolutè de reprobis non conceditur.

38. Sed oppones primò: Deus plùs diligit iustum præscitum, quàm peccatorem prædestinatum: ergo quemadmodum de prædestinatis est simpliciter concedendum, Deum ipsos ab æterno dilexisse; sic de reprobis erit simpliciter tenendum, Deum eos ab æterno amasse. Antecedens probatur: Iusti præsciti magis diligunt Deum, quàm reprobi prædestinati, ut ex se liquet: ergo quia magis à Deo diliguntur, cum Deus magis diligat diligentes se; sed quo pacto Deus magis diligit iustum præscitum, quàm peccatorem prædestinatum, potiori iure est simpliciter concedendum, Deum illum ab æter-

æter-

æterno dilexisse, quàm peccatorem prædestinatum amasse: ergo si Magister sustinet in littera, simpliciter fore concedendum, Deum ab æterno prædestinatos dilexisse, etiam & simpliciter tenendum, reprobos ab æterno amasse.

39. Respondetur, quòd etsi plùs diligat Deus iustum præscitum, quàm peccatorem prædestinatum, quantum ad statum præsentis iustitiæ, sive dilectionem approbationis; non tamen quantum ad statum futuræ iustitiæ, sive dilectionis electionem, quæ respicit patriam. Imò absolutè loquendo, plùs Deus diligit eum, quem prædestinat, quàm eum, quem reprobat. Quamobrem, etsi cum Magistro sit simpliciter tenendum, Deum ab æterno dilexisse prædestinatos; non tamen erit simpliciter concedendum, reprobos ab æterno amasse, sed quadam cum adiectione, nempe, in quantum opus eius futuri erant, idest, quos, & quales ipse eos erat factururus.

40. Oppones secundò illud Sapientiæ cap. 11. *Diligis enim omnia quæ sunt, & nihil odisti eorum quæ fecisti: nec enim odians aliquid constituiri, aut fecisti.* Ergo si Deus omnia quæ sunt diligit, & nihil odit eorum quæ fecit; imò nec odians aliquid constituit, aut fecit; cum reverà fecerit, & constituerit reprobos, eos ab æterno dilexit: igitur absolutè, & simpliciter erit concedendum, Deum nedum electos, sed reprobos ipsos ab æterno dilexisse.

41. Respondetur, præfatum Sapientiæ locum solum probare, Deum quadam dilectione generali creaturas omnes diligere, cum naturalia bona omnibus communicet creaturis; non verò quòd omnibus bona gratuita specialiter conferat. Unde, hæc speciali dilectione reprobos non diligit Deus; impotiùs odio habet, cum non gratiæ, sed peccato succumbant: Tamen, inspectâ eorum naturâ, non odit, sed diligit reprobos, quia sunt quid bonum; quod haud dubiè facer intendit textus; quin ex hoc aptè valeat deduci, posse simpliciter concedi, Deum ab æterno dilexisse reprobos, quemadmodum & prædestinatos amavit.

42. Cæterum pro distinctionis regionibus subiungit Magister, quòd licet simpliciter non sit concedendum, Deum ab æterno reprobos dilexisse; tamen cum adiectione quadam concedi poterit, eos dilexisse, in quantum opus eius futuri erant, idest, quos, & quales ipse eos erat factururus. Et hæc de tertia, & ultima distinctionis parte satis superque sint dicta.

QUÆ

QUÆSTIONES.

43. **Q**UÆSTIO 1. An Deus amet creaturas posibles? De quò, tom. 1. dist. 45. q. 1.
44. Quæstio 2. An Deus amet creaturas posibles liberè, aut necessariò? De quò, tom. 1. dist. 45. q. 2.
45. Quæstio 3. An Deus voluntate positiva, & efficaci prædestinat materiale peccati? De quò, tom. 1. dist. 46. q. 4.
46. Quæstio 4. An detur in Deo amor strictus, & specialis? De quò, tom. 1. dist. 1. q. 3.
47. Quæstio 5. An Deus æqualiter omnes creaturas diligit? De quò, tom. 1. dist. 45. q. 1. & 2.
48. Quæstio 6. An prædestinatio efficax ad gloriam sit ante prævisa merita? De quò, tom. 1. dist. 41. q. 1.
49. Quæstio 7. An detur causa reprobationis positivæ? De quò, tom. 1. dist. 41. q. 2.
50. Quæstio 8. An reprobationis negativæ detur aliqua causa? De quò, tom. 1. dist. 41. q. 5.
51. Quæstio 9. An Pater, & Filius se diligant Spiritu Sancto? De quò, tom. 1. dist. 10. q. 2.
52. Quæstio 10. An amor Dei sit æternus, & immutabilis? De quò, tom. 1. dist. 6. q. 2.
53. Quæstio 11. In quo consistat formaliter actus liber Dei? De quò, tom. 1. dist. 47. q. 1.
54. Quæstio 12. An Deus semper velit id, quod est optimum? De quò, tom. 1. dist. 6. q. 3.
55. Quæstio 13. An Deus possit aliquid de novo velle, quod ab æterno non voluit? De quò, tom. 1. dist. 6. q. 2.
56. Quæstio 14. An voluntas divina sit æterna, & immutabilis? De quò, tom. 1. dist. 6. q. 2.
57. Quæstio 15. An homo plus hoc tempore, quàm alio diligatur à Deo? De quò, tom. 1. dist. 45. q. 1. & 2.
58. Quæstio 16. An Deus ab æterno dilexerit reprobos? De quò, tom. 1. dist. 41. q. 2. & 5.
59. Quæstio 17. An Deus magis dilexerit genus humanum, quàm Christum Dominum? De quò D. Thomas in 3. dist. 32. q. 1. art. 5. Scotus in 3. dist. 32. q. unic. D. Bonaventura in 3. dist. 32. art. 1. q. 2. & 3. Gabriel in 3. dist. 32. q. 1. Aretinus in 3. dist. 32. q. 1. art. 2. Alens, 1. p. q. 31. memb. 2. & 3. Darandus in 3. dist. 32. q. 1. Nicolai in 3. dist. 31. q. 2. art. 8.
- Quæf-

60. Quæstio 18. An Christus Dominus magis dilexerit Ioan-
nem, quàm Petrum? De quò, hic q. 17. & tom. 1. dist. 45. q. 1. & 2.

DE QUATUOR VIRTUTIBUS Cardinalibus.

DISTINCTIONIS TRIGESIMÆ-TERTIÆ SYNOPSIS.

*Quatuor egregias Sanctæ moderamina vitæ
Virtutes, Christum nemo habuisse negat.*

Sic incipit: *Post prædicta.*

Sic terminat: *In præmissis assignationibus.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illa egit Magister de dilectione increata, qua Deus nos diligit; & hætenus de virtutibus theologis; sed in præsentī determinat de virtutibus cardinalibus, sive politicis: igitur propriam connexionem imbibunt.

2. Consequentia probatur: Virtutes theologicae in virtutibus cardinalibus, sive politicis nobilitate præstant: ergo quia prius de theologis, quàm de cardinalibus virtutibus discutiendum venit; sed Magister in superiori distinctioe egit de dilectione increata, qua Deus nos diligit, omnem inde disputationis theologiarum virtutum lineam absolvens: ergo dum in præsentī de cardinalium virtutum, sive politicarum determinat essentia, à recto connexionis tramite non deflectit.

3. Dividitur præsens distinctio in duas præcipuas partes. In quarum prima præscribit Magister numerum, & quidditatem cardinalium virtutum. In secunda verò, & ultima referat modum, quo præfatae virtutes maneant in patria.

4. PRO PRIMÆ igitur distinctioe partis sedula investigatione, primum statuitur thema: *Virtutes cardinales, seu principales iure opti-*